

Setè. Ja que abans de llegir en públic ens haurem llegit el text, sabrem si es tracta d'una narració, una exhortació, una reflexió, etc. I ens farà il·lusió saber *encertar la manera més adient* de llegir-lo. Per exemple, si és una narració saber distingir el to del narrador, el dels diàlegs... Si és una exhortació cal saber llegir-la amb convicció. Encertar en tot això no és difícil: n'hi ha prou amb bon seny i ganes.

Vuitè. Pot sorprendre però per a una bona lectura són molt importants *els silencis*. Els silencis -les pauses- il·luminen les paraules. El lector que sap respectar els silencis (per exemple, en els punts i a part) i a més els aprofita per a respirar, és gairebé segur que es fa escoltar.

Novè. En tot és bo escoltar l'opinió dels altres. Per això, seria convenient que les persones que llegeixen habitualment a cada església, es trobessin per a intercanviar opinions, per a fer algun exercici de lectura, per a ajudar-se a millorar.

Lectura del salm

L'ideal és que el salm de després de la primera lectura es canti. Però si no es canta, convé que no el llegeixi la mateixa persona que ha fet la primera lectura. Amb tot, si és la mateixa persona, cal deixar un espai de silenci abans de començar (empalmar tots dos textos és treure'ls sentit a tots dos).

En començar, NO es diu "Salm responsorial".

El millor és que abans d'iniciar el salm, es canti un cant breu (antífona) que es vagi alternant amb les estrofes del salm.

El Leccionari inclou una frase que si no es canta pot utilitzar-se com a resposta del poble a cada estrofa (la que està indicada amb una **R.** de resposta). Però especialment en les misses dominicals és preferible no llegir-la i que els assistents no hagin de repetir-la. ¿Per què? Perquè el més important és que escoltin el salm i no hagin d'estar pendants d'aquesta resposta.

Els salms són pregàries en forma de poesia. Per tant, requereixen una lectura pausada, sentida.

EL BON SERVEI DEL LECTOR

A les nostres misses, una part molt important són les lectures de la Paraula de Déu.

Per això, llegir-les bé és un servei excel·lent a la comunitat cristiana. És donar la nostra veu a Déu perquè per mitjà de nosaltres parli al seu poble.

D'aquí la importància que, a la nostra església, llegim i escoltem cada vegada millor la Paraula de Déu.

Explica l'evangeli de sant Lluç que Jesús, en començar la seva predicació, va anar el dissabte -com era el seu costum- a la sinagoga de Natzaret i "s'aixecà a llegir" (aquell dia va llegir un fragment del profeta Isaïes). I en acabar la lectura, va dir: "Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar".

El lector, a les nostres misses, fa com Jesús a la sinagoga. I ha de procurar fer-ho tan bé com ho va fer ell. Així ajudarà a que, per a tots, el que llegim no sigui com una cosa d'altre temps, sinó missatge de Déu per *avui*, per a la nostra vida.

SIS NORMES FONAMENTALS PER A UNA BONA LECTURA

- 1** Abans de començar la lectura, col·loqueu el *micròfon* a un pam (més o menys) davant la boca.
- 2** En començar, NO s'ha de llegir el que està escrit en *vermell* (per exemple: no s'ha de dir “Primera lectura”). Llegiu amb bona entonació el títol de la lectura (per exemple: Lectura del profeta Isaïes), mireu els assistents i espereu uns segons abans de continuar.
- 3** Mentre llegiu, tingueu en compte que el més important és que *no us precipiteu*. La majoria de lectors corren massa. No es tracta d'acabar com més aviat millor, sinó que els assistents puguin seguir i compreguin el que es llegeix.
- 4** Per això, cal fer cas dels *senyals de trànsit* de la lectura: les comes i els punts. Les *comes* són com un “cediu el pas” (una lleugera pausa) mentre que els *punts* són com un “stop” (un aturar-se un parell de segons).
- 5** Si abans heu llegit la lectura (millor un parell de vegades) sabreu molt millor com llegir-la bé. Donar-li sentit. Facilitar que s'entengui. Per exemple, en la frase: “Déu no ha salvat només UN poble, sinó TOTS els pobles de la terra”, remarcar amb la veu aquestes dues paraules clau.
- 6** En acabar la lectura, espereu uns tres segons i digueu mirant els assistents i amb una certa solemnitat (és una aclamació!): PARAULA DE DÉU. I espereu la resposta abans d'anar-vos-en, sense pressa.

I nou consells per a millorar el nostre servei de lectors

Primer. *Llegiu-vos abans la lectura.* Millor un parell de vegades (una per saber què diu; la segona per fixar-vos en les paraules o noms que ens poden resultar més difícils). I, encara millor, llegiu-la en veu alta (així “ensopegarem” amb les dificultats i després les podrem evitar millor).

Segon. És decisiva *la manera com comencem* la lectura. Per al que llegeix i per als que escolten. Per al que llegeix, perquè si comença a accelerar-se des del començament o comença insegur, la cosa anirà empitjorant. Per al que escolta, perquè si el començament no s'entén, l'atenció cau en picat.

Tercer. Perquè se'ns senti bé, són importants dues coses: la primera és *no abaixar el cap*, la segona és *obrir la boca més del que és habitual*. Amb el cap alt, la veu resultarà més clara i el to més elevat (si cal, podem aixecar el llibre). Obrint bé la boca, les vocals ens sortiran més rodones i les consonants més contrastades.

Quart. Durant la lectura, ens ajudarà el *mantenir la il·lusió* en el bon servei que estem realitzant (deixem la nostra veu a la Paraula de Déu i servim la comunitat cristiana). Aquesta il·lusió per fer bé -amb senzillesa- aquest servei, farà que llegim amb una tonalitat amable, no agressiva ni feridora, però tampoc desganada. Perquè tota lectura de la Paraula de Déu és una “bona i joiosa notícia”.

Cinquè. És convenient *llegir en el llibre* del Leccionari, no dels fulls diocesans o missalets. Primer, perquè per a això hi ha el Leccionari (i és donar noblesa a la lectura). Segon, perquè la seva lletra és més grossa i el text està més ben distribuït.

Sisè. Si ens equivoquem en una paraula -a tots ens pot passar- el correcte és aturar-nos un moment i tornar-la a dir amb calma (no cal dir “perdó”).

Monicions abans de les lectures

Sol ser útil, abans de les lectures (especialment de la primera i la segona), llegir unes breus monicions o introduccions. Que ajudin els assistents a situar-se per a poder entendre-les millor.

Però aquestes introduccions no les ha de llegir la mateixa persona que després farà la lectura. I -a ser possible- des d'un altre lloc (l'ambó, lloc de la lectura de la Paraula de Déu, no hauria d'utilitzar-se per a res més). O pot fer-les també el celebrant.